

Елена е твърдѣ развълнувана. Тя и Стояна вечеряхъ набързо въ готварницата. На едно малко огледалце на стѣната и двѣтъ се попригладихъ и постѣжихъ. Едно одеколонево стѣклѣце на господаря, отъ скоро праздно, биде напълнено съ водица, разлопчихъ го и се попрѣскахъ съ благовонието. Елена свали отъ единъ пиронъ нова зелена корделка и си прѣпаса косата на челото; евтината тенекиева игла — медалионче съ джамче на гушата, биде прилѣжно лѣсната съ прѣстилката; едно късче сапунъ мина по вѣждитѣ и по коситѣ надъ челото, та имъ даде лустро. Науката за кокетерията си даде сичкитѣ тайни, за да се увеличи замаята на госта. Стояна се задоволи да тегли единъ вжленъ възъ вѣждитѣ си, природно черни и склучени. Прочее, въ всеоръжието на очарованието си, двѣтъ кокетки бѣхъ готови да посрѣщнатъ приятния посѣтителъ „на чай“. Елена, въ всичко прѣдвидлива, опрѣдѣли му и мѣстото за сѣдене, почетния катъ: именно, жгъла до вратата и мивника, дѣто бѣше на затулъ отъ господарски погледи. Тя забрави и кайвеничето, което още отъ сега тури въ огнището, да почерпи, по правилата на вѣсточното гостолубие, госта. Кучето благоразумно бѣше отстранено въ друга стая — нѣмаше нужда отъ тоя шуменъ церемонийместеръ...

Тѣ вече чакахъ, будни на поста си: Стояна при мивника, Елена при огнището.

Ненадѣйно издрънка звънеца три пѣти — знакъ, че ги вика старата госпожа.

— Иди виждь! — каза Елена на Стояна.

Стояна се затече къмъ стаята на господарката, но веднага се върна.

— Тебе вика! — каза тя.

Елена остави тиганя, въ който току се готвеше да тури суровото масло и отиде.